

РЕШЕНИЕ

№ 4165

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 25.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12271** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 171, т. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. В. С. от [населено място] срещу принудителна административна мярка (ПАМ), приложена на 26.11.2020г. от длъжностно лице от Центъра за градска мобилност (ЦГМ) Е., изразяваща се в принудително преместване на МПС марка „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС].

С жалбата се иска отмяна на обжалваната принудителна административна мярка поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения при издаването ѝ както и противоречие с целта на закона. Твърди се, че на мястото, на което е бил паркиран автомобила, липсвал знак забраняващ паркирането на тротоара и предупреждаващ за принудителното преместване на МПС, както и че автомобилът не е пречил на движението. Твърди се също, че на процесния тротоар е имало и други паркирани автомобили. Жалбоподателката смята, че не е извършила нарушение, тъй като чл. 94, ал. 3 ЗДвП изрично позволявал престой и паркиране на МПС върху тротоарите.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. С., която поддържа жалбата и сочи, че според нея не са налице предпоставките за налагане на ПАМ. Липсвали доказателства, че автомобилът създавал опасност или правел невъзможно движението на другите участници в движението. Не били направени 4 бр. снимки, а само 2 бр. в нарушение на т.10 от Инструкцията за работа на лицата на длъжност

„инспектор контрол паркиране“. Моли за отмяна на процесната ПАМ и претендира присъждане на разноските по делото, като прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски за адвокат.

Ответникът – Инспектор „контрол паркиране“ при ЦГМ, представляван от адв. Г., в писмено становище оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 26.11.2020 г., около 15:00 часа жалбоподателката Д. С., като водач на МПС марка О., модел А. с рег. [рег.номер на МПС] е паркирала управлявания от нея автомобил в [населено място], [жк], [улица], на тротоара срещу бл. 519 и в близост до магазин „Д.“.

На същата дата А. К. Ц., заемащ длъжност „Инспектор контрол паркиране“, оправомощен да осъществява принудително преместване на превозни средства, паркирани в нарушение на ЗДвП и Наредбата за организация на движението на територията на Столична община съгласно Заповед № РД-09-486/2/02.07/2020 г. /л. 17/, изпълнявайки служебните си задължения, разпоредил принудително преместване на управлявания от жалбоподателката автомобил, като е приел, че същият е паркиран в нарушение на чл. 94, ал. 3 ЗДвП, за което е съставен констативен протокол и е изготвил скица на местоположението на автомобила /л. 35/. В изпълнение на разпореждането автомобилът на жалбоподателката е бил принудително преместен от екип в състав оператор С. С. и шофьор Х. С., със сл. авт. № 42, съгласно съставен протокол № 10909 /л.32/.

Автомобилът е бил преместен на специализиран паркинг Д.-1, като жалбоподателката е заплатила сума в размер на 68 лв. за принудителното преместване и престой на наказателен паркинг. На същата е бил съставен АУАН № 000006/27.11.2020 г., а нарушението в акта е квалифицирано като такова по чл. 94, ал. 3 ЗДвП и чл. 28, ал. 7 от НОДТСО.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спрямо управлявания от жалбоподателката автомобил е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5 ЗДвП – „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“. Според чл. 168, ал. 1 ЗДвП определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Със Заповед № СОА18-РД95-484/14.08.2018 г. на кмета на Столична община е одобрен ред и условия за принудително преместване на неправилно паркирани превозни средства на територията на СО /л. 12/. Видно от т.1, оперативната дейност по принудително преместване на неправилно паркирани ППС на територията на СО се осъществява от общинското дружество [фирма]. Със Заповед № РД-09-486/2/02.07/2020 г. /л. 17/ на изпълнителния директор на [фирма], е

допълнен списъка по Заповед № РД-09-486/26.11.2018 г. на длъжностни лица от ЦГМ, дирекция „Паркиране и мобилност“, отдел „Принудително преместване и специализирани паркинги“, сектор „Контрол паркиране и принудително преместване“ към звено „Контрол паркиране“, като е добавен издателя на разпореждането за преместване на МПС в процесния случай А. К. Ц. С оглед изложеното дотук, съдът намира, че ПАМ е приложена от компетентен орган. Според чл. 172 ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая се касае за заповед по т. „б“ на чл. 171, т. 5 ЗДвП, за която, *per argumentum a contrario*, не е въведено изискване за писмена форма, поради което разпореждането за принудителното преместване може да бъде издадено и в устна форма. Не са налице основания за нищожност на разпореждането за прилагане на ПАМ и не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения при прилагането ѝ.

Според чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

В случая, жалбоподателката, видно от приложения снимков материал, е паркирала управляваното от нея МПС в [населено място], [жк], на [улица], на тротоара срещу бл. 519 и в близост до магазин „Д.“. Видно от приложения по делото снимков материал, автомобилът е паркиран напречно по цялата ширина на тротоара. Видимо от снимките, автомобилът е заел пространството от края на тротоара до намиращата се от вътрешната му страна ограда, което очевидно прави нормалното ползване на тротоара по предназначение невъзможно. В случая е затруднено до степен невъзможност преминаването по тротоара, което неминуемо създава и опасност за участниците в движението, тъй като пешеходците са принудени да заобикалят паркирания автомобил, излизайки на пътното платно. В случая са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ от процесния вид, поради което съдът намира възражението за нарушение на материалния закон за неоснователно.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката, че липсвал пътен знак забраняващ паркирането върху тротоара и указващ принудителното преместване на автомобилите. Забраната за паркиране върху тротоара произтича от закона (чл. 94, ал. 3 ЗДвП и чл. 28, ал. 1, т. 7 от НОДТСО), поради което не е необходимо възпроизвеждането на забраната с поставяне и на знак (B27 или B28). Изискването за наличието на знак, указващ принудителното преместване, от своя страна, касае случаите, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение. В случая преместването е в хипотезата на предл. второ от б. „б“ на горесцитираната разпоредба, а именно, когато МПС е паркирано по начин, който създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. В тези случаи не е необходимо да има поставен знак, указващ

принудителното преместване, тъй като начините, по които водач на МПС може да паркира така, че да създава опасност, са твърде разнообразни, за да бъдат предварително предвидени и навсякъде в града да бъде указано, че дадено МПС може да бъде принудително преместено.

Неправилно е позоваването на чл. 94, ал. 3 ЗДвП от страна на жалбоподателката, тъй като посочената разпоредба гласи: „За престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите, само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци:“. Очевидно не е налице тази хипотеза, тъй като няма данни собственикът на пътя да е определил този тротоар като такъв, на който може да се паркира. Разпоредбата, на която се позовава жалбоподателката, предвижда изключение от общата забрана за паркиране - само в случаите, когато са налице определени предпоставки: допустимата максимална маса да е до 2,5 тона; паркирането да е успоредно на оста на пътя, а не напречно, както е в случая; откъм страната на сградите да остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци, каквото видно не е налице; и не на последно място собственикът на пътя да е определил това място като такова, на което МПС могат да бъдат паркирани върху тротоара.

Относно възражението, че е налице нарушение на изискването по т. 10 от Инструкцията за работа на лицата на длъжност Инспектор контрол паркиране (л.27), съобразно което следва да се изготвят най-малко четири снимки на ППС, доказващи мястото и вида на нарушението, то принципно е основателно, доколкото в случая по делото действително са приложени само две снимки на пътното превозно средство. Това нарушение обаче не е съществено и не е от естество да промени изводите, до които достига съда, а именно, че е налице извършено нарушение на ЗДвП, което категорично се установява от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства, в това число приложените снимки, изготвената скица и констативен протокол.

На следващо място, обстоятелството, че други автомобили също са били паркирани на процесния тротоар не е основание за неприлагане на принудителната мярка, нито води до незаконосъобразност на същата. Не е налице тенденциозно отношение спрямо жалбоподателката, тъй като видно от протокола на л. 32-33, отпред бл. 519 на ул. Обиколна са били преместени общо 4 автомобила, т.е., възражението, че „другите автомобили не са вдигани“ е неоснователно.

В обобщение на изложеното и като краен извод, съдът намира, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Процесуалният представител на ответника е направил искане за присъждане на разноски, което следва да бъде уважено, но в намален размер, предвид направеното възражение за прекомерност .

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. С. срещу принудителна административна мярка,

приложена на 26.11.2020г. от длъжностно лице от [фирма], изразяваща се в принудително преместване на МПС с рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА Д. В. С. да заплати на [фирма] разноски по делото в размер на 360 /триста и шестдесет/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: